

ΕΥΗΧΗ ΣΑΛΠΙΓΓΑ

ΝΕΑΝΙΚΕΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ Ι. Ν. ΑΓΙΟΥ ΑΧΙΛΛΙΟΥ

• ιστοσελίδα Ι. Ν. Αγ. Αχιλλίου: www.inaa.gr | • e-mail: inaagr@gmail.com | • τηλέφωνο: 2410 537-159

ΤΕΥΧΟΣ 38

Χαίρει ἔχογσα, ἡ Θεσσαλία, σὲ ἀκοίμητον, φρογρόν, προστάτην,
καὶ τῆς Λαρίσης ἡ πόλις ἀδάμαντα, ἡ Ἐκκλησία τὴν εὐήχον σάλπιγγα,
τὸ τοῦ Υἱοῦ ὁμοούσιον κηρύσσας, Πάτερ Ἅγιε Ἱεράρχα Ἀχίλλιε,
Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτεγε, δωρῆσασθαι εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

ΙΟΥΝΙΟΣ 2024

Η Ανάληψη του Σωτήρος: Εννοιολογική και Σημασιολογική Ερμηνεία

Η Ανάληψη του Κυρίου μας είναι Δεσποτική εορτή, που αναφέρεται στην ανάβαση του Χριστού στους ουρανούς και θεωρείται στην εκκλησιαστική παράδοση ως η ολοκλήρωση της αποστολής του Κυρίου επί της Γης. Χρήζει ιδιαίτερης σημασίας να εξετάσει κανείς ορισμένα κύρια χαρακτηριστικά του εκκλησιαστικού γεγονότος της Αναλήψεως, προκειμένου να κατανοήσει την ύψιστη σημασία της.

Καταρχήν, είναι αξιοσημείωτο να θυμηθούμε πώς έγινε η Ανάληψη του Κυρίου. Ο Κύριος με τους Αποστόλους είχαν ήδη φτάσει στη μεσαία κορυφή του Όρους. Μπροστά τους απλωνόταν η πόλη των Ιεροσολύμων. Ήταν ακόμα ανοιχτή στο χώμα η οπή στην οποία στήθηκε ο Σταυρός. Ανοιχτή ήταν επίσης και η είσοδος στον Τάφο του Σωτήρα, αφού ήταν ακόμα πεσμένος στο χώμα ο μέγας λίθος με τον οποίον είχε σφραγισθεί. Τότε στρέφει ο Σωτήρας τα νώτα Του προς την αχάριστη πόλη των Ιεροσολύμων και το βλέμμα του ατενίζει προς ανατολάς, όπως αναφέρει ο Δαβίδ με χαρά σε κάποιο ψαλμό του, «Ψάλλατε τω Θεῷ τω επιβεβηκότι ἐπὶ τὸν οὐρανὸν τοῦ οὐρανοῦ κατὰ ἀνατολάς». Και ἐνῶ ἀποχαιρετὰει τοὺς μαθητὲς Του, υψώνει τὰ ἀχραντὰ χέρια Του καὶ εὐλογεῖ γιὰ τελευταῖα φορὰ. Ἐνῶ δὲν χόρταιναν τὰ μάτια τῶν μαθητῶν νὰ βλέπουν τὸ θεοειδὲς καὶ γλυκύτατο ἐκεῖνο πρόσωπο τοῦ Κυρίου τους, ξαφνικὰ ἀρχισε Ἐκεῖνος νὰ ἀνέρχεται στὸν οὐρανό.

Τότε, δύο ἄνδρες παρουσιάστηκαν στοὺς Αποστόλους ντυμένοι με λευκὴ στολὴ. Ἦταν ἄγγελοι οἱ δύο αυτοὶ ἄνδρες ποὺ εἶχαν πάρει ἀνθρώπινη μορφή γιὰ νὰ μὴ φοβίσουν τοὺς μαθητὲς. Καὶ ἦταν λευκοφόροι γιὰ νὰ φανερωθεῖ ἡ ἀγνότητά τους καὶ τὸ διαφωτιστικὸ καὶ χαρμόσυνο μήνυμά τους, τὸ ὁποῖο εἶχαν ἀποσταλεῖ νὰ παραδώσουν. «Ἄνδρες Γαλιλαῖοι», τοὺς εἶπαν, «γιατί στέκεστε με τὸ βλέμμα σας προσηλωμένο στοὺς οὐρανούς; Αυτὸς ὁ Ἰησοῦς, τὸν ὁποῖον σήμερὰ βλέπετε νὰ ἀναλαμβάνεται, θὰ ἐπανέλθει γιὰ νὰ κρίνει τὸν κόσμον, καὶ ἡ ἐπάνοδός Του θὰ εἶναι ἴδια με τὴν Ανάληψή Του».

Αὐτὰ ἀκούσαν οἱ Αποστόλοι καὶ προσκύνησαν τὸν Σωτήρα στὴν Ανάληψή Του καὶ ὕστερα ἐπέστρεψαν με χαρὰ στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἡ χαρὰ τοὺς ἦταν πολὺ μεγάλη, γιατί ἐμάθαν οριστικά, ὅτι ὁ θεῖος Διδάσκαλός τους εἶναι Θεὸς ἀληθινός, ποὺ ἀναλήφθηκε στοὺς οὐρανούς, ὄχι γιὰ νὰ εγκαταλείψει τὴ γῆ, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὴν ἐνώσει με τὸν οὐρανό. Ἡ χαρὰ τοὺς ἦταν ἐπίσης πολὺ μεγάλη γιατί πήραν τὴν εὐλογία τοῦ Σωτήρα τοὺς στὴν Ανάληψή Του. Με αὐτὴν τὴν εὐλογία ἡ ολιγάριθμη Ἐκκλησία τῶν μαθητῶν, τὸ μικρὸ ἐκεῖνο ποῖμνιο, αὐξήθηκε μέσα σὲ ἓνα μικρὸ διάστημα καὶ ἐγένε πολὺ μεγάλη, καὶ παίρνοντας τὴν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀναδείχτηκε στὴν Ἐκκλησία ἐκεῖνη ποὺ ἐγκαθιδρύθηκε σὲ ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς.

Εἰσὶν, ὁ Κύριος δὲν ἀνέβηκε στοὺς οὐρανούς τὴν ἴδια ἡμέρᾳ ποὺ ἀναστήθηκε, γιατί κάτι τέτοιο θὰ δημιουργοῦσε ἀμφιβολίες καὶ ἐρωτηματικά. Διαφορετικά, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀπιστοὺς θὰ μπορούσαν νὰ προβάλλουν τὸ ἐπιχείρημα, ὅτι ἡ Ἀνάστασις δὲν ἦταν παρὰ ἓνα ἀκόμῃ ἀπὸ τὰ ὄνειρα εὐσεβῶν πόθων ποὺ γρήγορα ἐρχοῦνται καὶ πιο γρήγορα παρέρχονται. Γιὰ αὐτὸ ἀκριβῶς ἔμεινε ὁ Χριστὸς σαράντα ὁλόκληρες ἡμέρες στὴ γῆ καὶ ἐμφανίστηκε ἐπανειλημμένα στοὺς μαθητὲς Του, καὶ τοὺς ἔδειξε τὶς οὐλὲς ἀπὸ τὶς πληγὲς Του, τοὺς μίλησε γιὰ τὶς προφητείες ποὺ ἐκπλήρωσε με τὴν ζωὴ καὶ τὰ πάθη Του ὡς ἄνθρωπος, καὶ μάλιστα συνέφαγε μαζί τους.

Επιπλέον, στὸ Ευαγγέλιο τῆς Εορτῆς ἀκούμε ὅτι ζήτησε καὶ ἔφαγε ὁ Χριστὸς «ἰχθύος ὀπτοῦ μέρος καὶ ἀπὸ μελισσίου κηρίου», δηλ. ἓνα κομμάτι ἀπὸ ψητό ψάρι καὶ ἀπὸ κηρύθρα με μέλι. Ὅσον ἀφορᾷ στὸ ψάρι, γνωρίζουμε ὅτι ἀν καὶ ζεῖ μέσα στὴν ἀλμυρὴ θάλασσα, τὸ σῶμα τοῦ δὲν εἶναι ἀλμυρό, ἀλλὰ γλυκό. Ὅσον ἀφορᾷ στὸ μέλι καὶ στὸ κερὶ, γνωρίζουμε ὅτι τὸ μέλι εἶναι γλυκό καὶ τὸ κερὶ φωτιστικόν, γι' αὐτὸ καὶ θεωροῦνται ὡς σύμβολα τῆς πνευματικῆς ἡδονῆς καὶ τοῦ φωτισμοῦ ποὺ μεταδίδει στοὺς πιστοὺς ὁ Χριστὸς μετὰ τὴν Ἀνάστασή Του. Ἐπίσης, συμβολίζουν, τὸ μὲν πρῶτο τὴν θεραπεία τῆς μεγάλης πίκρας τῆς

ΕΥΗΧΗ ΣΑΛΠΙΓΓΑ

αμαρτίας την οποίαν συμβολίζει η χολή που του δόθηκε στο πάθος Του, το δε δεύτερο, την διάλυση του πυκνού σκοταδιού της αμαρτίας την οποία συμβολίζει το σκοτάδι που έγινε κατά την σταύρωσή Του.

Η Ανάληψη του Σωτήρος έγινε στο Όρος των Ελαιών, όπου οδήγησε ο Κύριος τους μαθητές Του και την Θεοτόκο που Τον γέννησε, για να δουν με τα μάτια τους την ένδοξη Ανάληψή Του. Έπρεπε η κατά σάρκα Μητέρα Του να είναι παρούσα σ' εκείνη την μεγάλη δόξα του Υιού της, έτσι ώστε όπως σαν Μητέρα πληγώθηκε ψυχικά για το πάθος Του πάνω από όλους, έτσι κατά τρόπο ανάλογο να χαρεί πάνω από όλους βλέποντας τον Υιό της να ανέρχεται με δόξα στους ουρανούς. Έπρεπε επίσης και οι θείοι Απόστολοι να γίνουν αυτόπτες της Ανάληψής Του, για να πληροφορηθούν, ότι ο θείος Διδάσκαλός τους που ανεβαίνει τώρα στους ουρανούς, από εκεί είχε κατεβεί, και εκεί θα τους περιμένει σαν αληθινός Υιός του Θεού και Σωτήρας του κόσμου.

Έπρεπε σ' αυτό το Όρος να γίνει η Ανάληψη, γιατί σ' αυτό, σύμφωνα με μια αρχαία παράδοση, θα επανέλθει ο Κύριος σωματικά και με δόξα για να κρίνει τον κόσμο κατά την έσχατη ημέρα. Εκεί θα ελεηθούν με το μέγα έλεος οι δίκαιοι, και εκεί θα θρηνήσουν με τον αιώνιο και απαρηγόρητο θρήνο οι αμαρτωλοί. Τις δύο αυτές αντίθετες καταστάσεις των ανθρώπων δηλώνει η ονομασία του Όρους τούτου, γιατί οι κορυφές του ονομάζονται Όρος Ελαιών, ενώ οι πρόποδες του, κοιλάδα του Κλαυθμώνος. Το ίδιο προμήνυσε και ο χρησμός του προφήτη Ζαχαρία που ρητά δήλωσε «Ιδού ημέρα έρχεται Κυρίου, και στήσονται οι πόδες αυτού επί το Όρος των Ελαιών κατέναντι Ιε-

ρουσαλήμ εξ ανατολών» .

Επειδή με το σωτήριο πάθος Του έγινε ο Σωτήρας Χριστός ενδοξότερος και υψηλότερος, γι' αυτό απαιτούν και οι πύλες του ουρανού να γίνουν υψηλότερες για να τον υποδεχτούν επάξια. Ωστόσο, οι ανώτερες ταξιαρχίες των Αγγέλων, ρωτούσαν με θαυμασμό, ζητώντας δυο φορές να βεβαιωθούν. Ποιος είναι αυτός ο Βασιλεύς της Δόξης; Μαθαίνοντας, όμως, ότι είναι ο ισχυρός στους πολέμους Κύριος, απορούν, πως το υπέρλαμπρο εκείνο σώμα είναι ερυθρό, και ρωτούν «ποιος είναι αυτός ο γήινος που έρχεται φορώντας σάρκα σαν υπέρλαμπρο και ερυθρό ιμάτιο;»

Πως όμως φαίνονταν οι πληγές σ' εκείνο το άφθαρτο σώμα; Ήταν θέμα οικονομίας αυτό που φαινόταν, καθόσον διατήρησε τις πληγές του άχραντου σώματός Του για να μας πείσει να μην λησμονούμε ποτέ τα πάθη Του, διότι όταν τα έχουμε ενώπιόν μας, η καρδιά μας θα πλημμυρίζει από ευγνωμοσύνη προς Αυτόν και από ιερά συναισθήματα. Ίσως ακόμη και να διατήρησε τις πληγές για να μας διδάξει ότι μόνο με παθήματα και θλίψεις θα μπορέσουμε να εισέλθουμε στη βασιλεία των ουρανών.

Τελικά θα πρέπει να αναλογισθούμε, ότι αν ο ίδιος ο Θεάνθρωπος ανυψώθηκε με σταυρικό πάθος, και αν δοξάστηκε με επονείδιστο θάνατο, τότε είναι αδύνατο εμείς να μπορέσουμε να εισέλθουμε στην δόξα εκείνη χωρίς να βαδίσουμε στην στενή οδό της αρετής, και χωρίς να υπομείνουμε θλίψεις και πειρασμούς αγωνιζόμενοι τον καλόν αγώνα.

Νίκος

Δεκαπενταύγουστος

Την αγάπη που κατέχει η Υπεραγία Θεοτόκος στις καρδιές των πιστών αποδίδουν υπέροχα οι ισχυροί χαρακτηρισμοί της δικής της αγάπης στο εξαποστειλάριο του δεκαπενταυγούστου: « Ό γλυκασμός τῶν Ἀγγέλων, τῶν θλιβομένων ἢ χαρά, χριστιανῶν ἢ προστάτις, Παρθένε Μήτηρ Κυρίου, ἀντιλαβοῦ μου καὶ ῥῦσαι, τῶν αἰωνίων βασάνων». Αυτούς τους ίδιους χαρακτηρισμούς οι πιστοί τους μεταβάλλουν σε δικά τους αιτήματα προς το άγιο πρόσωπό της.

Η Θεοτόκος χαρακτηρίζεται ως ο γλυκασμός των αγγέλων. Δηλαδή γλυκύτητα, αγαλλίαση, ευχαρίστηση. Οι άγγελοι με τη θέα της αισθάνονται γλυκύτητα. Στο Άσμα Ασμάτων, η γλυκύτης, είναι γνώρισμα του Κυρίου: «φάρυγξ αὐτοῦ γλυκασμοὶ καὶ ὅλος ἐπιθυμία» (5ο κεφ, στίχος 16). Παρομοίως και στον 118ο ψαλμό «ὡς γλυκέα τῷ λάρυγγί μου τὰ λόγια σου, ὑπὲρ μέλι τῷ στόματί μου», δηλαδή τα λόγια του Χριστού είναι γλυκύτερα του μέλιτος. Όμως και η θέα του προσώπου του Χριστού είναι γλυκύτατη. Και ό,τι αναφέρεται στο Χριστό, αναφέρεται εξίσου και στη Θεοτόκο, καθώς αυτό αποτελεί βασική θέση της δογματικής διδασκαλίας. Συνεπώς, εφόσον οι άγγελοι

ευφραίνονται και γλυκύνονται από τη θέα του Χριστού, και αφού η Θεοτόκος είναι το πρόσωπο που ενανθρώπισε το Χριστό, οι άγγελοι γλυκύνονται και από τη θέα της Θεοτόκου. Ψάλλουν ακατάπαυστα, λοιπόν, «Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμη-

τον, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν».

Στο εξαποστειλάριο η Υπεραγία Θεοτόκος φέρεται και ως των «θλιβομένων η χαρά». Θλιβώμενο είναι το ανθρώπινο γένος, που έρχεται στον κόσμο γνωρίζοντας την τραγική του μοίρα. Ο άνθρωπος έχει γνώση της θλίψης του θανάτου την οποία θα βιώσει σε τούτο τον επίγειο κόσμο. Έτσι αναπόφευκτα γίνεται ένα τραγικό πρόσωπο, που κατέχει το τέλος της ζωής του και το βρίσκει πικρό. Δε μπορεί να το αποτρέψει, δε μπορεί να απαλλαγεί από αυτή την κατάδικη. Η Θεοτόκος όμως καταλύει το κράτος της τραγικότητας με το να φέρει το Λυτρωτή στον κόσμο. Και πράγματι η Παναγία είναι η χαρά του ανθρώπινου γένους: «Χαῖρε, τοῦ πεσόντος Ἀδάμ ἡ ἀνάκλησις· χαῖρε, τῶν δακρύων τῆς Εὐας ἡ λύτρωσις». Ο πιστός ακουμπά την ψυχή του στην Παναγία, προστρέχει σ'

αυτή, βρίσκει στο πρόσωπό της την παρηγορία ενάντια στη φθορά.

Μόνο που η Θεοτόκος είναι και χαρά στις προσωπικές θλίψεις του κάθε πιστού, γιατί με την αγάπη της έρχεται να απαλλάξει από κάθε αντιξοότητα, κάθε ασθένεια και διωγμό τον πιστό άνθρωπο. Και η ίδια δοκίμασε τον διωγμό του Ηρώδη. Αλλά και με την εσχατολογική προσέγγιση, η Θεοτόκος είναι το σώμα του Χριστού, το σώμα του Χριστού είναι η Εκκλησία, η οποία διώκεται και θα διώκεται συνεχώς. Αναφέρεται στην Αποκάλυψη του Ιωάννου, κεφάλαιο 12ο, στίχος 13: «ὁ δράκων, ἔδωξε τὴν γυναῖκα ἣτις ἔτεκε τὸν ἄρρενα». Ἄρα η Θεοτόκος, το σώμα του Χριστού, η Εκκλησία, οι πιστοί διακρίνονται μεταξύ τους αλλά και ταυτίζονται. Με ποιον τρόπο; ο πιστός αποτελεί μέλος της Εκκλησίας, η Εκκλησία είναι σώμα Χριστού και το σώμα του Χριστού είναι το σώμα της Θεοτόκου που δάνεισε στο Θεό Λόγο τη δική της σάρκα. Επομένως, η Θεοτόκος συμμετέχει με προσωπικό τρόπο στη ζωή της Εκκλησίας: «Ὡς ἐν τῇ γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας· ἐν τῇ κοιμῇ τὸν κόσμον οὐ κατέλειπες Θεοτόκε», δεν άφησε ούτε στιγμή τους πιστούς.

Συνεχίζει το εξαποστειλάριο: χριστιανών η προστάτις. Η Θεοτόκος είναι η διαρκής μεσιτεία προς τον Υιό της, δέεται σε Αυτόν και η μεσιτεία της αποβαίνει σε αληθινή προστασία και θωράκιση των πιστών. «Χαίρε, τῆς βασιλείας τοῦ ἀπόρθητον τείχος, χαίρε, δι' ἧς ἐχθροὶ καταπίπτουσι», γράφει ο ποιητής αναφερόμενος στους εχθρούς που επιβουλεύονταν την Κωνσταντινούπολη μέσα στην ιστορία και η Υπεραγία Θεοτόκος, πάντα παρούσα, σώζει το λαό της. Και όχι μόνο σώζει η Παναγία, αλλά είναι και η φοβερή προστασία των πιστών. Τόσο έκδηλη και ισχυρή είναι η παρουσία της, που προκαλεί φόβο σε όσους επιβουλεύονται το λαό της.

Το κορυφαίο στολίδι της Θεοτόκου το ακούμε ακολούθως στο εξαποστειλάριο: « Παρθένε Μήτηρ Κυ-

ρίου». Το κύριο χάρισμά της είναι, ότι είναι Θεοτόκος, γέννησε το Θεό, μήτηρ Κυρίου. Μια γυναίκα γίνεται μητέρα του Θεού. Γι' αυτό η Θεοτόκος στέκεται «υψηλοτέραν των ουρανών» και «τιμιωτέρα των Χερουβείμ». Σώζεται υπό του Υιού της και σώζει δια του Υιού της. Αυτός είναι και ο λόγος που ο πιστός λαός της αγαπά να την εικονίζει στην αγιογραφία, σχεδόν πάντα βαστάζοντας τον Υιό της. Δοξάζεται ο Υιός, δοξάζεται και η μητέρα Του. Η ιδιότητα αυτή της Παναγίας, ότι δηλαδή είναι η μήτηρ του Κυρίου, ξαφνικά αγκαλιάζει και ολόκληρο το γυναικείο φύλο. Η γυναίκα εξυψώνεται μέσω του προσώπου της Θεοτόκου. Επωμίζεται τον πιο υψηλό και ιερό της ρόλο, αυτό της μητέρας. Μαζί αναλαμβάνει και την ευθύνη που αυτός επιφέρει, να πλάσει Αγίους, καθώς και η Παναγία γέννησε το Χριστό και αποτελεί το απaráμιλλο πρότυπο της πιστής γυναίκας – μητέρας.

Δυστυχώς, ο φεμινισμός που έκανε την εμφάνισή του τάζοντας στη γυναίκα απελευθέρωση και ισότητα, εννοώντας ότι η μητρότητα δεν είναι προνόμιο της αλλά η φυλακή της, αποδείχτηκε ότι νόθεψε τα χαρίσματα της γυναίκας σε φτηνές απομιμήσεις του αντρικού μοντέλου. Η απελευθέρωση από ηθικά ταμπού, σύμφωνα με το φεμινισμό, απογυμνώνει τη γυναίκα τελικά, από τις γνήσιες ιδιότητες της φύσης της και την υποδουλώνει σε ψυχικά τέλματα (αμβλώσεις και επιπτώσεις τους στον ψυχισμό της γυναίκας).

Το θαυμάσιο εξαποστειλάριο του δεκαπενθημέρου τελειώνει με την προσευχή και παράκληση κάθε πιστού στη Θεοτόκο. «Αντιλαβού μου και ρύσαι, των αιωνίων βασάνων». Βάσανα αιώνια χαρακτηρίζουν τη ζωή του ανθρώπου μετά την πτώση: πόνος, λύπη, φόβος, θάνατος. Η Υπεραγία Θεοτόκος, η προστασία μας, η χαρά μας, ο γλυκασμός μας είθε να γίνει και η σωτηρία μας. Χρόνια Πολλά!

Ασπασία

Από τον βίο του αγίου Παϊσίου ...

Στην εποχή της προβολής του υλικού κόσμου και της θεοποίησης του κακού, ο Θεός για να μας δώσει δύναμη και βοήθεια,

(εικόνα 1 από το εσωτερικό του πατρικού του σπιτιού στην Κόνιτσα Ιωαννίνων).

αξιώνει ανθρώπους να ζήσουν άγιο και σεμνό βίο, ώστε να αποτελούν για μας τους αδύναμους, αλλά καλοπροαίρετους στον πνευματικό αγώνα, φάρο φωτεινό αγιοσύνης και παράδειγμα προς μίμηση.

Ένας από αυτούς τους αγίους είναι και ο άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης. Γεννήθηκε το 1924 στα Φάρασσα της Καππαδοκίας και ήρθε

πρόσφυγας στην Ελλάδα νεογέννητο μωρό (εικόνα 1 από το εσωτερικό του πατρικού του σπιτιού στην Κόνιτσα Ιωαννίνων). Ο βίος του είναι αρκετά γνωστός στους περισσότερους, γι' αυτό και στο παρόν κείμενο θα παρουσιαστούν μερικά στιγμιότυπα από τον βίο του αγίου Παϊσίου, και συγκεκριμένα από τα χρόνια της νεότητάς του, προς ωφέλεια όλων μας.

-Από έντεκα χρόνων διάβαζε βίους αγίων κι έκανε νηστείες και αγρυπνίες. Ο μεγαλύτερος αδερφός του του έκρυβε τα βιβλία για να μην τα διαβάσει, αλλά δεν κατάφερε τίποτα. Ο άγιος πήγαινε στο δάσος και συνέχιζε την άσκησή του.

-Σε ηλικία δεκαπέντε ετών είχε πάει στην Μητρόπολη Ιωαννίνων κι είχε ρωτήσει τον Πρωτοσύγκελο αν μπορούσε να γίνει μοναχός. Εκείνος του απάντησε: «τώρα δεν μπορείς. Αργότερα, όταν μεγαλώσεις».

ΕΥΗΧΗ ΣΑΛΠΙΓΓΑ

-Είχε συνήθεια μια ημέρα την εβδομάδα να ανεβαίνει στο βουνό. Εκεί μέσα στην ησυχία περνούσε με νηστεία, προσευχή, μελέτη και μετάνοιες. Τον έλκυε η ησυχία και επιθυμούσε να αξιωθεί να ζήσει όπως οι ασκητές και οι ερημίτες. Μαζί του κρατούσε τον Σταυρό. Έλεγε: « είχα τέτοια πίστη τότε, που ανέβαινα στο βουνό με τον Σταυρό, που δεν φοβόμουν τίποτε».

(εικόνα 2 το σπίτι του)

-Στην Κόνιτσα (εικόνα 2 το σπίτι του) κάποιος μουσουλμάνος που λεγόταν Μπαϊράμης είχε άρρωστη την μητέρα του. Ο μικρός Αρσένιος (το βαπτιστικό όνομα του αγίου Παϊσίου) πήγαινε τη νύχτα και βοηθούσε

την άρρωστη. Ο Μπαϊράμης εξέφρασε την επιθυμία να γίνει Χριστιανός.

-Στα χωριά που εργαζόταν ήταν πολύ προσεκτικός. Μιλούσε λίγο και κατά την εργασία του σιγόψελνε. Όταν δεν έβρισκε νησιτίσιμο φαγητό, περνούσε την ημέρα με ξηροφαγία.

-Είχε αναλάβει όλες τις αγροτικές εργασίες του σπιτιού που ήταν πάρα πολλές. Προσέλαβαν έναν υπάλ-

ληλο που ήταν λίγο αναιδής. Ανέβαινε εκείνος καβάλα στο άλογο και ο Αρσένιος πήγαινε με τα πόδια.

Αν και ο πόλεμος έκανε τον άγιο να αναβάλει την αναχώρησή του, ο ζήλος του δεν ψυχράνθηκε. Στους αγώνες και στις ασκήσεις προσέθετε νέους αγώνες και υψηλότερες ασκήσεις. Έβλεπε τα εθνικά πράγματα σε άσχημη κατάσταση και σε λίγο θα τον καλούσαν να υπηρετήσει την πατρίδα. Στο εξωκλήσι της αγίας Βαρβάρας παρακάλεσε την Παναγία: «Ας ταιπωρηθώ, ας κινδυνεύσω, μόνο να μην σκοτώσω άνθρωπο και να αξιωθώ να γίνω μοναχός». Τότε έκανε τάμα, αν τον διαφυλάξει η Παναγία στον πόλεμο, να υπηρετήσει για τρία χρόνια το Μοναστήρι της που το έκαψαν οι Γερμανοί και να βοηθήσει να κτιστεί πάλι η Ιερά Μονή Στομίου.

-Ο ίδιος έλεγε: «Όταν προσεύχεσαι, να στέκεσαι μπροστά στον Θεό, όπως το μικρό παιδί μπροστά στον πατέρα του...»

-«Θα γίνουν γεγονότα και θα συνταραχθούν τα έθνη. Στο τέλος ο Θεός θα βοηθήσει την Ελλάδα... αλλά και ο καθένας από μας θα δώσει λόγο για το τί στάση κράτησε αυτά τα δύσκολα χρόνια...»

Την ευχή και τις πρεσβείες του αγίου Παϊσίου να έχουμε! Κάθε χρόνο τιμάται στις 12 Ιουλίου, οπότε και η κοίμησή του το 1994.

Βασιλική

Βιβλιογραφία:

-Ισαάκ Ιερομονάχου (2004), Βίος Γέροντος Παϊσίου του Αγιορείτου, Άγιον Όρος

-Ρακοβαλή, Αθανασίου (2024), Ο άγιος Παΐσιος, το Ευαγγέλιο και ο Χριστός, Θεσσαλονίκη

Πρωινό στην ακρογιαλιά.

Τα πρωινά στην ακρογιαλιά έχουν μια περίεργη ομορφιά... Ξεκινάει η μέρα, ανεβαίνει ο ήλιος, αχνά φαίνεται μέσα στη θάλασσα να βγαίνει πίσω από το υγρό στοιχείο και να ακολουθεί τον ανηφορικό δρόμο της μέρας... Σιγά σιγά η μέρα απλώνεται, ο ήλιος ζεσταίνει την υγρή άμμο και προκαλεί τον οδοιπόρο να περπατήσει λίγο στη δροσερή ακρογιαλιά...

Ένα τέτοιο ηλιόλουστο πρωινό επέλεξε ο Αναστημένος Χριστός να εμφανιστεί στους μαθητές Του... Τους προσκάλεσε σε κοινό παραθαλάσσιο τραπέζι, καθίσανε στην ακτή, όπου μιλήσανε και φάγανε, κοινωνήσανε μαζί Του... Όταν αποφάγανε σηκώθηκε να περπατήσει λίγο με τον Πέτρο, συζητώντας μαζί του στην παρέα προσκολλήθηκε και ο μαθητής Ιωάννης που ο Κύριος τον αγαπούσε. Χωρίς να περιμένει, χωρίς να ρωτήσει, χωρίς καν να το καλοσκεφτεί... Του έλειψε τόσο καιρό από την καθημερινότητά του ο Ιησούς Χριστός, ο φίλος του, ο δάσκαλός του, ο Κύριος και Θεός του. Δεν άφησε την ώρα να χαθεί. Τον ακολούθησε σιωπηλός

πάνω στην υγρή ακτή που θερμαινόταν από τις αχτίδες του ήλιου...

Έτσι θερμαινόταν και η δική του καρδιά από την καρδιά Εκείνου που ένιωσε όταν έπεσε στο στήθος Του και Τον αγκάλιασε λίγο πριν το μαρτύριο Του...

Τώρα αναστημένος και θριαμβευτής συνεχίζει να συμπορεύεται μαζί τους στην νέα ιστορική πραγματικότητα της Ανάστασης. Όποιος αγαπάει δεν διστάζει, δεν περιμένει, δεν ρωτά... Απλώς ακολουθεί... Κερδίζει χρόνο και στιγμές κοινωνίας με τον Αναστημένο Κύριο. Όμορφες οι μέρες του καλοκαιριού... Στις μικρές ή μεγάλες μας περιπλανήσεις στις ακρογιαλιές, αλλά και στην καθημερινότητά μας σίγουρα θα συναντήσουμε και εμείς τον Χριστό... Ήρεμα και απλά συμπορεύεται δίπλα μας και διαλέγεται μαζί μας. Πάντοτε μας στηρίζει και μας συντηρεί μια και υπάρχει κάθε στιγμή στην καθημερινότητά μας. Πόσο όμορφο είναι να συμπορευόμαστε μαζί Του! Καλό καλοκαίρι!

Αντώνης.